

Aan de Staatssecretaris van
Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
Mevrouw drs. J. Klijnsma
Postbus 90801
2509LV Den Haag

Raad van Bestuur
Van Heuven Goedhartlaan 1
Postbus 1100
1180 BH Amstelveen
Telefoon (020) 656 56 56
Internet www.svb.nl

datum
02-09-2016

ons kenmerk
RvB.161/16/CvdL/pa

telefoonnummer
020 656 48 00

Betreft: Uitvoeringstoets conceptwetsvoorstel vereenvoudiging beslagvrije voet

Mevrouw de Staatssecretaris,

Met uw brief van 11 juli 2016, kenmerk 2016-0000160897, heeft u mij verzocht om het conceptwetsvoorstel *vereenvoudiging beslagvrije voet* te beoordelen op uitvoerbaarheid. Met deze brief voldoe ik aan uw verzoek.

Algemeen

Door de vaststelling van een beslagvrije voet kunnen burgers ook in schuldsituaties over voldoende inkomen blijven beschikken om te voorzien in de basale levensbehoeften voor zichzelf en hun gezinsleden. De huidige vaststelling van de beslagvrije voet is gebleken complex te zijn, weinig transparant voor de schuldenaar en sterk afhankelijk van informatie die door de schuldenaar moet worden verstrekt. Is die informatie onvolledig of niet juist, dan leidt dat in de praktijk regelmatig tot de vaststelling van een onjuiste beslagvrije voet. Een te lage beslagvrije voet zet de financiële positie van de schuldenaar nog verder onder druk. Een te hoge beslagvrije voet leidt tot een langer incassotraject dan nodig en tot hogere innings- en rentekosten voor de schuldenaar. Met het wetsvoorstel *vereenvoudiging beslagvrije voet* wordt beoogd de vaststelling van de beslagvrije voet te vereenvoudigen met als doel de beslagvrije voet beter te beschermen.

De SVB heeft in twee hoedanigheden te maken met de beslagvrije voet: ten eerste als 'derde-beslagene', waarbij schuldeisers beslagleggen op de uitkering van de schuldenaar, en ten tweede als schuldeiser bij een boete- of terugvordering wegens te veel of ten onrechte betaalde uitkering. Momenteel lopen ruim 15.000 derdenbeslagen onder de SVB. De SVB stelt jaarlijks naar schatting zo'n 3.500 vorderingen in, waarbij de aflossingscapaciteit aan de hand van de beslagvrije voet moet worden vastgesteld.

De SVB onderschrijft in grote lijnen dat de huidige vaststelling van de beslagvrije voet complex en weinig transparant is en kan leiden tot een onjuiste uitkomst.

Het wetsontwerp presenteert een formule waarmee de beslagvrije voet voortaan kan worden berekend. De beoogde vereenvoudiging is niet zo zeer gezocht in de (berekening van de) beslagvrije voet zelf, maar is met name gezocht in de beperking van het aantal gegevens dat daarvoor nodig is en in de wijze waarop een aantal van die gegevens buiten de schuldenaar om ingewonnen kunnen worden. Dit gaat in zekere mate ten koste van individueel maatwerk. De huidige inkomensonafhankelijke en individuele beslagvrije voet maakt plaats voor een grofmaziger systeem waarbij de (niet intramuraal verzorgde) schuldenaren ongeacht hun leeftijd in een aantal groepen

worden verdeeld. Voor meer maatwerk moet de schuldenaar voortaan met een beroep op de hardheidsclausule naar de kantonrechter. Een deel van de voorgestelde wetsaanpassingen heeft nog verdere uitwerking of verduidelijking. Naar het oordeel van de SVB neemt dat niet weg dat met het wetsontwerp een belangrijke stap wordt gezet om de knelpunten bij de incasso van schulden op te lossen.

Voor de SVB staat de bescherming van de beslagvrije voet voor de burger voorop, zodat burgers ook in schuldsituaties over voldoende inkomen blijven beschikken om te voorzien in de basale levensbehoeften voor zichzelf en hun gezinsleden. Met dit doel voor ogen heeft de SVB het concept wetsvoorstel getoetst en worden voorstellen voor aanpassing gedaan.

Effecten voor de klant

De wetswijziging zal voor klanten van de SVB een aantal effecten hebben.

Lagere beslagvrije voet voor (met name) AOW-ers

In de nieuwe systematiek wordt minder rekening gehouden met de individuele situatie van de schuldenaar. Thans geldt voor schuldenaren vanaf de AOW-gerechtigde leeftijd een hogere beslagvrije voet omdat voor hen een hogere bijstandsnorm geldt. Volgens Tabel 1 *Inkomenseffecten voorbeeldhuishoudens* (paragraaf 6.1 van de Memorie van toelichting) zal voor een groot deel van de klanten van de SVB, zoals gerechtigden op een AOW-pensioen of een uitkering voor Verzetsdeelnemers en Oorlogsgetroffenen, een lagere beslagvrije voet gaan gelden dan nu.

Voor schuldenaren met een inkomen op of onder het bestaansminimum heeft de wijziging als gevolg dat in het vervolg 5% van het inkomen moet worden afgelost op de schuld, waar nu vaak de aflossingscapaciteit tijdelijk of blijvend op nihil is vastgesteld. De SVB acht het een goede ontwikkeling dat daarmee wordt aangesloten bij de basisnorm die door de leden van de branchevereniging voor schuldhulpverlening en sociaal bankieren (NVVK) en van het landelijk overlegorgaan van rechters-commissaris in faillissementen en surseances van betaling (Recofa) wordt gehanteerd.

Minder administratieve lasten voor de klant

De klant zal minder gegevens aan de deurwaarder (derdenbeslag) of aan de SVB (vorderingen) behoeven te verstrekken. De nodige gegevens om de beslagvrije voet te kunnen vaststellen kunnen de SVB en de deurwaarders in de meeste gevallen verkrijgen uit de Polisadministratie via Suwinet-inkijk.

Correctere vaststelling beslagvrije voet

In een groter aantal gevallen zal de beslagvrije voet juist worden vastgesteld, omdat vaststelling niet meer afhankelijk is van de aanlevering van gegevens door de schuldenaar. Nu wordt de beslagvrije voet door beslagleggers vaak onjuist vastgesteld omdat de schuldenaar de benodigde gegevens, zoals die voor de correctie voor zorg- en woonkosten, niet aanlevert.

Lagere kwijtschelding

Een lagere beslagvrije voet betekent dat de schuld eerder is voldaan. De SVB kan, als voldaan wordt aan een aantal voorwaarden, na een bepaalde termijn de restschuld kwijtschelden. De klant zal minder vaak of voor een lager bedrag kunnen profiteren van deze kwijtscheldingsmogelijkheid.

Geen overgangsrecht

Het wetsvoorstel voorziet (nog) niet in overgangsrecht. Bij het inwerkingtreden van de gewijzigde wet zal daarom de beslagvrije voet bij alle lopende beslagen, terugvorderingen en verrekeningen opnieuw moeten worden vastgesteld. Zoals eerder vermeld verwacht de SVB dat de nieuwe beslagvrije voet lager wordt vastgesteld voor veel AOW-ers dan de nu nog geldende beslagvrije voet. Deze klanten zullen minder besteedbaar inkomen overhouden dan daarvoor. Als gevolg hiervan

verwacht de SVB vele reacties, klachten en bezwaarschriften van betrokken uitkeringsgerechtigden te moeten afhandelen.

Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

De SVB acht het conceptwetsvoorstel in beginsel uitvoerbaar en handhaafbaar.

De SVB tekent hierbij aan dat een goede beoordeling van de effecten pas mogelijk is nadat enkele belangrijke artikelen van het wetsvoorstel, de artikelen *III. Technische wijzigingen in overige wetten* en *IV. Overgangsrecht wetboek van burgerlijke rechtsvordering*, nu nog als 'PM' opgenomen, invulling hebben gekregen.

In paragraaf 9 van de Memorie van Toelichting wordt vermeld dat beoogd wordt om te komen tot overgangsrecht. De SVB adviseert u met klem om overgangsrecht op te nemen, waarin wordt geregeld dat voor lopende gevallen de eerder vastgestelde beslagvrije voet gedurende een beperkte periode ongewijzigd kan blijven. Dat geeft de klanten meer tijd om zich voor te bereiden en verkort de noodzakelijk voorbereidingstijd van de SVB.

De SVB ziet een discrepantie tussen de definities van alleenstaande en echtgenoot zoals gelden voor de vaststelling van de beslagvrije voet (nieuw artikel 475d, maar ook 475da, 475db, 475ga, 475gb, 475 gc) en de definities daarvan in het nieuwe artikel 475ab (Begripsbepalingen). Hierdoor wordt bij een schuldenaar die een gezamenlijke huishouding voert, zonder dat sprake is van huwelijk of geregistreerd partnerschap, in beginsel een beslagvrije voet voor een ongehuwde vastgesteld, terwijl deze schuldenaar voor de Participatiewet, en dus overeenkomstig art. 475ab, geldt als echtgenoot en ook een uitkering voor gehuwden ontvangt. De SVB adviseert u genoemde artikelen met elkaar in overeenstemming te brengen.

Haalbaarheid beoogde invoeringsdatum en termijn van implementatie

Voordat de wetswijziging in werking treedt worden een aantal voorbereidende activiteiten uitgevoerd, zoals aanpassing van de systemen, werkinstructies en klantproducten. Ook zal een aantal medewerkers moeten worden opgeleid. De SVB verwacht hiervoor ongeveer drie maanden voorbereidingstijd nodig te hebben.

Daarnaast zullen de voorbereidingen worden getroffen voor het opnieuw vaststellen van de beslagvrije voet conform de gewijzigde wet bij lopende verrekeningen en termijninterugbetalingen. Om klanten voldoende tijd te geven om zich op een inkomensachteruitgang voor te bereiden, zal de SVB deze klanten minimaal een halfjaar voor de inwerkingtreding van de wijziging per brief informeren. Om die reden bedraagt de totale nodige implementatietermijn ongeveer 7 maanden.

Indien uiterlijk op 1 december 2016 het wetgevingsproces is afgerond, of de SVB uiterlijk op die datum opdracht verleend wordt om de implementatie voor te bereiden, is de beoogde implementatiedatum van 1 juli 2017 haalbaar voor de SVB.

Effecten op de benodigde capaciteit

De benodigde extra activiteiten voor de voorbereiding, invoering en structurele uitvoering zullen binnen de bestaande formatie gerealiseerd worden. Wel zullen ongeveer 350 medewerkers dienstverlening een korte opleiding moeten doorlopen. Deze opleiding zal door de SVB-Academie worden ontwikkeld.

Eenmalige en structurele effecten op de uitvoeringskosten

Voor de invoering zullen medewerkers moeten worden opgeleid en systemen, de gegevensuitwisseling met de gerechtsdeurwaarders, werkinstructies en klantproducten (inclusief wizard) worden aangepast.

Bij de inwerkingtreding van de wijziging zal de aflossingscapaciteit van alle lopende gevallen moeten worden herberekend, de uitbetalingen en afdrachten hieraan aangepast en betrokkenen geïnformeerd. Voorts zullen reacties, klachten en bezwaarschriften van betrokken uitkeringsgerechtigden afgehandeld moeten worden.

Op grond van de wetswijziging zal jaarlijks de beslagvrije voet herberekend moeten worden, de uitbetalingen en afdrachten hieraan aangepast en betrokkenen geïnformeerd.

De met deze activiteiten gemoeide kosten raamt de SVB als volgt

Eenmalige invoeringskosten 2017	€ 190 000
Eenmalige uitvoeringskosten 2017	€ 500 000
Structurele kosten 2018 ev	€ 220.000

Voor een nadere onderbouwing van deze kosten verwijs ik u naar bijlage 2.

Bij de raming van deze kosten is geen rekening gehouden met kosten voor het aanpassen van beleidsinformatie en voor het bouwen of het aanpassen van een systeem waarmee de wetswijziging te zijner tijd kan worden geëvalueerd.

Effecten op regeldruk (administratieve lasten)

Zoals eerder vermeld zullen de administratieve lasten van de SVB-klanten afnemen.

Daarnaast zullen de administratieve lasten van de SVB beperkt dalen omdat de SVB de nodige gegevens voor het vaststellen van de beslagvrije voet eenvoudiger kan verkrijgen bij de naar schatting 3 500 vorderingen waarbij de aflossingscapaciteit en beslagvrije voet door de SVB moet worden vastgesteld. Daar tegenover staat dat de SVB jaarlijks de wijzigingen in de betalingen en afdrachten bij meer dan 15 000 derdenbeslagen zal moeten afhandelen. Per saldo zullen de administratieve lasten van de SVB toenemen. Voor nadere details verwijs ik u naar de tabel Structurele kosten 2018 ev. in bijlage 2.

Gevolgen voor de verantwoordings- en beleidsinformatie

De SVB gaat ervan uit dat er door de SVB geen aanvullende verantwoordings- en beleidsinformatie aan SZW dient te worden verstrekt. Als SZW dergelijke informatie wenst dan verzoekt de SVB om voor 1 december a.s. aan te geven welke informatie gewenst wordt. In dat geval kan de SVB daar rekening mee houden bij de inrichting van de administratie. Dit kan mogelijk leiden tot hogere eenmalige kosten.

Implementatie risico's, control

De SVB voorziet dat bij vele duizenden klanten een hogere beslagvrije voet zal worden vastgesteld, waardoor zij minder besteedbaar inkomen overhouden en daardoor sneller extra schulden opbouwen of anderszins in financiële problemen komen. Het zal ook leiden tot meer klachten, bezwaar- en beroepszaken, alsmede tot een groter beroep op de hardheidsclausule.

De SVB wil betrokken klanten een half jaar voor de inwerkingtreding informeren, zodat zij zich hierop kunnen voorbereiden. Voorts kan het risico gemitigeerd worden door het opnemen van overgangsmaatregelen waardoor lopende gevallen ontzien worden.

ICT/IV

De SVB voorziet een zeer beperkte aanpassing van de IT-systemen van de SVB.

Gegevensuitwisseling

Het wetsvoorstel leidt tot een zeer beperkte wijziging van informatiestromen. Gegevens die nu middels een vragenformulier bij de klant worden uitgevraagd zullen voor een groot deel worden

uitgevraagd bij de Polisadministratie via de al bestaande en met waarborgen omklede infrastructuur hiervoor. Daarnaast zal de bestaande gegevensuitwisseling met de Stichting Netwerk Gerechtsdeurwaarders (SNG), als gevolg van het gestelde in lid 3 van het nieuwe artikel 475g, mogelijk aangepast moeten worden. Hierover is de SVB in overleg met SNG.

De SVB heeft een Privacy Impact Assessment quick scan uitgevoerd. Een uitgebreidere Privacy Impact Assessment bleek niet noodzakelijk.

Voor vragen over of een toelichting op de uitvoeringstoets kan contact opgenomen worden met dhr. E. de Graaf (edegraaf@svb.nl, 020-6565839).

Ik vertrouw erop u hiermee van dienst te zijn geweest en stel het op prijs binnen 6 weken uw reactie te ontvangen.

Hoogachtend,
Sociale Verzekeringsbank

BA
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Bijlagen: 2

Bijlage 1. Commentaar SVB op conceptwetsvoorstel vereenvoudiging beslagvrije voet

1. Algemene juridische opmerkingen (mede n.a.v. toelichting)

De conclusie is gerechtvaardigd dat schuldenaren in toenemende mate in de knel komen omdat niet alle schuldeisers de (zelfde) beslagvrije voet respecteren. Vanuit de opvatting dat dit mede wordt veroorzaakt omdat de huidige beslagvrije voet moeilijk is vast te stellen, is het wetsvoorstel "vereenvoudiging beslagvrije voet" tot stand gebracht.

Het wetsontwerp presenteert een formule waarmee de beslagvrije voet voortaan kan worden berekend. Naar het oordeel van de SVB dekt de naam van het wetsontwerp niet de lading als het gaat om de berekening van het juiste bedrag van de beslagvrije voet. De berekening is er met de voorgestelde formule bepaald niet eenvoudiger en transparanter op geworden. Dat is niet anders (en geschillen zullen niet afnemen) omdat er - anders dan in de huidige situatie - een van overheidswege noodzakelijk geachte rekentool in het vooruitzicht wordt gesteld. Omdat de wet voorschrijft dat de hoogte van de beslagvrije voet wordt bepaald door andere zaken dan de uitkomst van een rekentool, kunnen daaraan geen rechten worden ontleend.

Het wetsontwerp leidt dan ook niet zo zeer tot een vereenvoudiging van de beslagvrije voet. De vereenvoudiging zit 'm vooral in de afname van de mate waarin de vaststelling van de beslagvrije voet afhankelijk is van door de schuldenaar zelf te leveren informatie.

Dat gaat in eerste instantie wel ten koste van individueel maatwerk. De huidige inkomensafhankelijke en individuele beslagvrije voet maakt plaats voor een meer grofmaziger systeem waarbij de (niet intramuraal verzorgde) schuldenaren in een aantal groepen worden verdeeld. Voor maatwerk moet de schuldenaar voortaan met een beroep op de hardheidsclausule naar de kantonrechter.

Naar het oordeel van de SVB neemt dat niet weg dat met het wetsontwerp een belangrijke stap wordt gezet op de weg om een aantal van de huidige knelpunten bij de incasso van schulden het hoofd te bieden. Waar de voorgestelde wetswijzingen leiden tot een vereenvoudiging voor bijna alle beslagleggers is die afhankelijkheid en dus ook de administratieve druk evenwel ook met dit wetsontwerp niet (volledig) weggenomen. Niet alleen in de gevallen waarbij er sprake is van niet in de polisadministratie zichtbare belastbare inkomstenbestanddelen van de schuldenaar en eventuele partner, zoals een buitenlands pensioen, winst of resultaat uit overige werkzaamheden van een ZZP-er (die niet koos voor opting-in). Maar ook omdat nagegaan moet blijven worden of andere inkomensbronnen al beslagen zijn en of er eventueel elders sprake is van een broninhouding bestuursrechtelijke premie. Daardoor is ook voor gerechtsdeurwaarders met toegang tot het Digitaal beslagregister (DBR) de vereenvoudiging nog lang niet maximaal. Althans niet zo lang daarin niet tevens inhoudingen bestuursrechtelijke premie, (pseudo)verrekeningen, IW-1990-vorderingen en vereenvoudigd derdenbeslag opgenomen en zichtbaar zijn.

Waar al wel kan worden bespaard op het bevragen van de schuldenaar zelf, wordt de besparing bij langer lopende beslagen vorderingen en verrekeningen vooralsnog (deels) teniet gedaan door de nieuwe verplichting om de beslagvrije voet minstens jaarlijks te actualiseren.

Onvolledig wetsontwerp

Het voorgelegde wetsontwerp is onvolledig omdat de helft van de vier inhoudelijke artikelen nog niet is geformuleerd. Het gaat daarbij enerzijds om artikel III voor de voorgenomen of noodzakelijke aanpassingen van aanpalende wetgeving. Anderzijds om de verdere invulling van artikel IV (overgangsrecht). In zoverre is het onderstaande nog slechts op een onvolledige beeld van de nieuwe

situatie gebaseerd. Zodra ook de ontbrekende artikelen van het wetsvoorstel zijn ingevuld, acht de SVB een vervolg en completering van deze nu nog onvolledige uitvoeringstoets van belang. Met name met betrekking tot de uitvoerbaarheid van het noodzakelijke overgangsrecht.

Inkomenseffecten

De ervaring leert dat een beslag of vordering ten laste van een AOW-pensioen frequent het topje van een ijsberg (aan schulden) markeert met een sneeuwbaaleffect en kettingreactie tot gevolg. AOW-dossiers waarin tientallen jaren of aaneen meerdere beslagen en vorderingen concurreren en ten uitvoer moeten worden gebracht zijn schering en inslag. Een verwijzing naar de schuldhulpverlening wordt niet altijd opgevolgd zodat de AOW'er die verder levenslang aflost geen uitzondering is.

In het licht van bovenstaande constatering maakt de SVB zich zorgen over de inkomenseffecten die met het concept van de Memorie van Toelichting zijn gepresenteerd. Het is niet inzichtelijk gemaakt waarop de gegevens zijn gebaseerd, maar uitgaande van de juistheid van de inkomenseffecten blijkt daaruit dat de voorgestelde nieuwe berekeningswijze met name bij AOW-gerechtigden leidt tot een (nog) verdere afname (tot 11%!) van het besteedbaar inkomen dat nu al vaak niet toereikend is om nieuwe schulden te voorkomen en af te lossen.

Beslag leggen onder meerdere derden

Blijkens de toelichting op onderdeel F sluit de nieuwe systematiek uit dat beslag kan worden gelegd onder meer dan een derde. De SVB ziet deze conclusie niet gedragen door het wetsvoorstel. Integendeel, wat er van die nieuwe systematiek ook zij (zie de opmerkingen bij artikel 1, onderdeel G) sluiten de leden 2 en 3 van het (nieuwe) artikel 475c een meervoudig beslag geenszins uit.

Digitaal beslagregister (DBR)

Een van de doelen van de raadpleging van het ingaande 1 januari 2016 in werking getreden DBR zou zijn de mogelijke ontmoediging van nieuwe crediteuren om eveneens beslag te leggen waarmee nodeloze kosten van op voorhand zinloos te achten nieuwe beslagen kunnen worden voorkomen. Of een dergelijke ontmoediging zich veel zal voordoen is voor twijfel vatbaar. Ook na een dergelijke raadpleging zal niets de gerechtsdeurwaarder weerhouden om eveneens beslag te leggen omdat de vordering toch altijd mee-geïnd wordt door zijn collega-gerechtsdeurwaarder van het oudste nog lopende beslag. Dit is in de visie van de SVB geen verbetering omdat het DBR slechts gevuld en raadpleegbaar is door gerechtsdeurwaarders. Met name de aanwezigheid van prevalerende verrekeningen en de overheidsvorderingen op grond van de IW 1990 (die op grond van jurisprudentie eveneens voorrang hebben) zal tot een bedoelde ontmoediging en beoogde afname van zinloze beslagkosten kunnen leiden maar juist die zijn in het DBR (nog) niet zichtbaar. Het DBR biedt de gerechtsdeurwaarder dan ook een minder volledig beeld van de situatie dan een potentiële derde-beslagene op grond van het nieuwe art. 475g, nu dat - ook zonder raadpleging van het DBR - wél inzicht biedt in zowel nog lopende andere beslagen als IW-1990-overheidsvorderingen en verrekeningen. Daarnaast ervaart de SVB het als een gemis dat andere beslagleggers dan gerechtsdeurwaarders niet kunnen kennismaken van reeds onder een beoogde derde lopende beslagen, verrekeningen of overheidsvorderingen IW-1990 of van de daarbij gehanteerde beslagvrije voet. Zij worden of voelen zich enerzijds wel gehouden andere (mogelijk reeds van vóór de ingangsdatum van het wetsontwerp) beslagen inkomsten buiten beschouwing te laten bij de berekening van de draagkracht. Maar anderzijds blijven zij voor informatie daarover en mutaties daarbij afhankelijk van de schuldenaar, zodat zij als crediteur in vergelijking met een gerechtsdeurwaarder minder snel de wijze van tenuitvoerlegging kunnen (her)overwegen en dienovereenkomstig acteren.

Leefsituatie

Behalve van het belastbaar inkomen blijft de beslagvrije voet afhankelijk van de leefsituatie. Althans de schuldenaar wordt in beginsel als alleenstaande aangemerkt tenzij uit de basisregistratie personen (BRP) blijkt dat de schuldenaar als echtgenoot dan wel geregistreerd partner dient te worden aangemerkt. Dit is een andere norm die afwijkt van de bij art. 475ab RV voorgeschreven definitie dat er sprake moet zijn van een echtgenoot in de zin van (o.a.) de Participatiewet, dus uitgegaan moet worden van de feitelijke in plaats van een veronderstelde leefsituatie. In de BRP zijn weliswaar burgerlijke staat en woonadres te raadplegen, maar daarmee nog niet de feitelijke leefsituatie. Er behoren enerzijds ook debiteuren tot de aanzienlijke groep burgers die zonder huwelijk of geregistreerd partnerschap als echtgenoot gelden in de zin van (o.a.) de Participatiewet omdat een gezamenlijke huishouding wordt gevoerd; Anderzijds kan de registratie in de BRP als (huwelijks)partner evengoed een duurzaam gescheiden levende betreffen en kunnen twee op het zelfde woonadres geregistreerde meerderjarigen tot elkaar staan in een kostgangers- of andere commerciële verhouding. De SVB stelt voor om de afwijkingsbevoegdheid voor deurwaarders zoals bedoeld in lid 2 van art. 475d ook te laten gelden voor crediteuren die anders dan via een gerechtsdeurwaarder invorderen. Ten denken valt aan verrekening op grond van art. 7:632 BW of een socialezekerheidswet, vereenvoudigd derdenbeslag door een bestuursorgaan zelf of een overheidsvordering op grond van de Invorderingswet 1990. Daarmee worden bijvoorbeeld bij gerechtigden op grond van de Participatiewet of de Algemene Ouderdomswet ongewenste discrepanties voorkomen tussen de volgens de BRP of een andere administratie geldende leefsituatie en hun uitkeringsnorm. Ondanks ontbreken van een huwelijk of geregistreerd partnerschap geldt is de ongehuwde status immers onafhankelijk van de wijze waarop de schuldenaar zijn woonadres heeft laten registreren.

Schakelbepalingen

De SVB vraagt aandacht voor de bevoegdheden en verplichtingen die nu ogenschijnlijk slechts voor deurwaarders gelden. Bij elk van die bepalingen dient overwogen te worden of de regel slechts geldt voor gerechtsdeurwaarders of ook voor andere (belasting- of gemeente)deurwaarders. Of wellicht zelfs ook bij andere invorderingen waarbij de inachtneming van de beslagvrije voet is voorgeschreven. Te denken valt aan invorderingen op grond van de Invorderingswet 1990 door de Belastingdienst (Toeslagen) of een gemeente of waterschap, aan werkgevers en bestuursorganen die (pseudo)verrekenen of zelf vereenvoudigd beslag leggen. Dat vergt ook aanpassing van andere (wettelijke)regelingen. Niet alleen om bij elke invordering zonder gerechtsdeurwaarder ook een aantal aanpalende (nieuwe) bepalingen in RV van dienovereenkomstige toepassing te verklaren, maar tevens om ook daar een zelfde minimale incasso mogelijk te maken zoals bedoeld in het voorgestelde nieuwe art. 475da, lid 4.

De ene crediteur is de andere niet

Het wetsontwerp beoogt om het primaat over de hoogte van de beslagvrije voet te beleggen bij de gerechtsdeurwaarder met het oudste beslag. Daarmee dus ook de vaststelling van het belastbaar inkomen en van de leefsituatie. De SVB vraagt zich af of het raadzaam is om een gerechtsdeurwaarder te belasten met een beoordeling in de zin van de Participatiewet of de Wet op de Inkomstenbelasting, nu die feitelijk verder gaat dan het via de polisadministratie raadplegen van het daarin geregistreerde en raadpleegbare deel van het belastbaar inkomen dat aan de loonheffing is onderworpen.

Niet uitgesloten moet worden, dat die vaststelling van het belastbaar inkomen afwijkt van het door de Belastingdienst (Toeslagen) zelf vastgestelde belastbare inkomen. Of dat de door de deurwaarder

vastgestelde leefsituatie afwijkt van de feitelijke leefsituatie zoals de gemeente of SVB die zelf heeft vastgesteld en als uitkeringsnorm hanteert. Enerzijds acht de SVB van groot belang dat verschillende schuldeisers geen verschillende beslagvrije voet (kunnen blijven) hanteren. Anderzijds komt het de SVB ongewenst voor dat verrekeningen van te veel betaalde bijstand of AOW-pensioen geregeerd worden door een beslagvrije voet die door een deurwaarder namens een andere schuldeiser is vastgesteld, of wordt gehandhaafd, aan de hand van een andere leefsituatie dan die waarop de te verrekenen uitkering is gebaseerd. Zo ook zou het vreemd zijn om de Belastingdienst (Toeslagen) als schuldeiser bij de invordering te binden aan de vaststelling door een deurwaarder van een ander belastbaar inkomen dan de Belastingdienst zelf heeft vastgesteld.

2. (Bijlage) Artikelsgewijs juridisch commentaar op het wetsvoorstel

Artikel I, onderdeel A van het wetsvoorstel (art. 475 RV)

Geen opmerkingen

Artikel I, onderdeel B van het wetsvoorstel (art. 475a RV)

Geen opmerkingen

Artikel I, onderdeel C van het wetsvoorstel (artt. artikelen 475, eerste lid, 476, 476b, eerste lid, en 479, eerste lid RV)

Louter wets- of taaltechnische noot.¹

Artikel I, onderdeel D van het wetsvoorstel (art. 475 RV)

Geen opmerkingen

Artikel I, onderdeel E van het wetsvoorstel (art. 475ab RV)

art 475ab (nieuw)

Hierin worden definities gegeven voor de toepassing van de 7 in de aanhef opgesomde artikelen

- 1 Het verdient aanbeveling om de diverse definities te nummeren of beletteren
- 2 (Definities van alleenstaande en alleenstaande ouder)
 - Bij deze beide definities moet “artikel 4, onderdeel” luiden “artikel 4, lid 1, onderdeel”,
 - De SVB vraagt zich af of aansluiting bij de definitie in art. 4, lid 1 van de Participatiewet niet leidt tot onbedoelde dan wel onredelijke gevolgen. Zo worden co-ouders zonder (nieuwe partner) uitgesloten van het eenouderbegrip omdat deze niet de volledige maar slechts de gedeelde zorg hebben over hun kind(eren). Daarentegen worden geen eisen gesteld aan de

¹ Taalkundig is zowel de term exploit als exploit juist. Om verwarring door het gebruik van beide termen in de zelfde wet te voorkomen, is het aan te bevelen om de term exploit (dan wel beslagexploit of deurwaardersexploit) dan eveneens te vervangen in de artikelen 407, leden 3 en 4, 408 (2x), 416 (2 x), 438, lid 3, 439, leden 1 en 3, 440, lid 1, 458, lid 2, 459, lid 1, 461a, lid 3, 474bb, lid 3, 474b, lid 1, 474c, leden 1, 3, 6, 8 (2x), 474d, leden 2 en 3, 474f, 474g, 479i, aanhef lid 1, 479n, leden 1 (3x), 2, (2x) en 3, 479p, lid 1 (2x), 479r, leden 2 (3x), en lid 3, 500, 502, leden 1,2, en 4, 513, lid 4, 514, leden 2 en 3, 544, aanhef lid 2, 549, aanhef lid 1, 555, 563, 569, lid 4, 584b, lid 1, 642y, lid 3, 701, lid 2, 702, leden 1 en 2, 715, lid 2, 719, leden 1 en 2, 816, leden 1 (3x), 2 en 3, 997a, lid 1, 1003, leden 1 (2x) en 2 (2x), 1006 (aanhef)

mate waarin een kind tot last komt terwijl dat juist in belangrijke mate bepaalt hoeveel draagkracht er ten behoeve van schuldeisers kan worden verondersteld.

3. (Definitie van echtgenoot).

Artikel 3 van de Participatiewet merkt degene die duurzaam gescheiden leeft als ongehuwd aan, maar sluit die persoon niet uit van het begrip "echtgenoot". Het komt de SVB ongewenst voor dat de duurzaam gescheiden levende als echtgenoot in de zin van RV gaat gelden. De SVB adviseert om de definitie "echtgenoot: (is de) echtgenoot..." te vervangen door de definitie te hanteren: "de persoon die als gehuwd op grond van artikel 3 van de Participatiewet wordt aangemerkt".

4. (Definitie van belastbaar inkomen).

Waar punt 3.9 van de (concept) toelichting in gaat op een ander begrip, namelijk het (bij de polisadministratie raadpleegbare) "belastbare loon", presenteert het wetsontwerp presenteert hier een eigen definitie van de term "belastbaar inkomen". De SVB acht het ongewenst dat het hier bedoelde begrip hier een volstrekt andere betekenis en inhoud heeft dan het al bestaande, decennialang ingeburgerde begrip. Een verschil met het begrip "belastbaar inkomen" dat de burgers - eventueel verminderd met diverse aftrekposten - terugvinden in hun fiscale aanslag (en door de SVB ook al wordt gehanteerd bij de berekening van de vrijwillige premies AOW/ANW), scheptodeloze verwarring. De SVB is voorstander van de vervanging van het begrip, bijvoorbeeld door de term "referentie-inkomen" of "Ijkinkomen". Zie ook de opmerkingen bij onderdeel H van artikel I van het wetsontwerp.

5. (Definitie van geregistreerd partner).

Het afzonderlijke definiëren en benoemen van de geregistreerde partner heeft uitsluitend zin als daarvoor andere regels zouden gelden dan voor de gehuwde (echtgenoot). Dat is in geen van de 7 in de aanhef opgesomde artikelen het geval. Gezien de in de toelichting uiteengezette bedoeling kan deze definitie daarom bij het volgen van de vorige aanbeveling (punt 3) vervallen, hetgeen ook geldt voor het afzonderlijk (blijven) noemen van de "geregistreerde partner" in bedoelde artikelen. De vorige definitie van (niet duurzaam gescheiden levende) echtgenoot ("gehuwde" in de zin van de Participatiewet) omvat immers tevens de (niet duurzaam gescheiden levende) geregistreerde partner en de al dan niet als partner geregistreerde persoon met wie een gezamenlijke huishouding wordt gevoerd (maar die ook niet afzonderlijk wordt en hoeft benoemd).

6. (Definitie van innende deurwaarder).

De definitie van "innende deurwaarder" lijkt niet juist. In onderling overleg kan ook een van de andere gerechtsdeurwaarders innen in plaats van de gerechtsdeurwaarder met het oudste (nog lopende) executoriale beslag, ongeacht of deze laatste voortijdig afhaakt of niet. Ook het (nieuwe) tweede lid van art. 478 bepaalt dat de volgens deze definitie bedoelde "innende (gerechts?)deurwaarder" niet per definitie met de inning is belast (zie ook bij onderdeel P, art. 478). Ook de "innende deurwaarder" die niet daadwerkelijk int kan derhalve de gerechtsdeurwaarder zijn met het oudste beslag.

De definitie klopt bovendien niet zodra de schuldeiser met het oudste beslag tijdelijk of langdurig pas op de plaats moet maken voor de inning van een (forse) IW-1990-vordering. Als een definitie van "innende deurwaarder" noodzakelijk wordt geacht wordt aanbevolen deze te definiëren als de gerechtsdeurwaarder (dan wel beslaglegger) die een van de samenlopende executoriale beslagen onder de zelfde derde heeft gelegd en overeenkomstig de bepalingen van artikel 478 is aangewezen voor de inning op grond van al deze beslagen.

Al met al wordt in overweging gegeven (slechts) het begrip deurwaarder met een definitie te verduidelijken zodat duidelijk is wat daaronder moet worden verstaan Uitsluitend een gerechtsdeurwaarder (die gebonden is aan tuchtrecht en (bestuurs)regels van de KBvG), of (eveneens) een niet onafhankelijk maar in dienstbetrekking werkende gemeente- of belastingdeurwaarder dan wel een medewerker van een particulier incassokantoor (zoals Invoned, Cannock Chase) die als zodanig door een bestuursorgaan is aangewezen? Verder verdient het aanbeveling om voor de zelfde persoon niet langer en door elkaar verschillende begrippen te hanteren of handhaven zoals beslaglegger, (innende) deurwaarder, gerechtsdeurwaarder etc

Artikel I, onderdeel F van het wetsvoorstel (art 475b RV)

art 475b, lid 1

De Hoge Raad der Nederlanden heeft op 31 oktober 2014² het standpunt van de SVB bevestigd, dat ook de jaarlijks uitbetaalde vakantie-uitkering in eerste instantie heeft te dienen om een eventuele onderschrijding van de beslagvrije voet aan te vullen over de maanden gedurende het beslag waarop de vakantie-uitkering betrekking heeft Slechts voor het eventuele restant komt de vakantie-uitkering aan de beslaglegger toe Reeds op grond van deze jurisprudentie, maakt het niet langer uit of de vakantie-uitkering jaarlijks of maandelijks wordt betaald zodat daarvoor dit onderdeel van het wetsvoorstel niet noodzakelijk is. Het maandbedrag van de jaarlijkse vakantie-uitkering over een maand is daardoor slechts voor beslag vatbaar voor zo ver deze tezamen met de periodieke maandbetaling meer bedraagt dan de beslagvrije voet over die maand

De SVB begrijpt dat met onderdeel F van artikel I van het wetsontwerp beoogd is deze jurisprudentie te codificeren, maar concludeert ook dat de wijze waarop dat is gebeurd verder strekkende gevolgen heeft waartoe bedoeld arrest niet noopt Integendeel. in rechtsoverweging 2.4.6 van het desbetreffende arrest heeft de Hoge Raad bepaald dat de jaarlijkse vakantie-uitkering geheel onder het beslag ligt voor zo ver die betrekking heeft op maanden waarin de schuldenaar al wel de volledige beslagvrije voet heeft ontvangen Dat wil zeggen ook de vakantie-uitkering die was opgebouwd over vóór de beslaglegging gelegen maanden

Overigens wordt de suggestie in de toelichting op artikel I, onder F, dat de door de beoogde wetswijziging de vakantie -uitkering expliciet (en in strijd met reeds jarenlang bestendige oudere jurisprudentie) als nabetaaling wordt gekwalificeerd, niet gedragen door de tekst van de wetwijziging Daarvoor ziet de SVB ook geen aanleiding Evenmin andere goede redenen voor deze verdergaande onttrekking van de jaarlijkse vakantie-uitkering aan het beslag dan de Hoge Raad bepaalde De vakantie-uitkering blijft een belangrijk instrument om de duur en de kosten van een beslag te beperken doordat betrekkelijk geringe vorderingen (vaak) in één maand kunnen worden voldaan zonder dat de beslagvrije voet wordt geschonden Het aanwenden van een extra betaling om een geldschuld in één keer op te lossen kan ook voor de schuldenaar minder belastend zijn dan een anders misschien jaren voortslappend beslag en dus niet persé in het nadeel van de schuldenaar Het wetsvoorstel zou nu tot een niet te rechtvaardigen ongelijke situatie (kunnen) leiden ten opzichte van incasso anders dan via beslag (IW-1990-vorderingen en verrekeningen)

Om deze redenen pleit de SVB er enerzijds voor om dit onderdeel van de wetswijziging niet verder te laten strekken dan genoemd arrest van de Hoge Raad Anderzijds om de gevolgen van het arrest van dienovereenkomstige toepassing te verklaren op andere jaarlijkse extra periodieke betalingen die wel per maand worden opgebouwd maar niet maandelijks worden meebetaald, zoals een dertiende maand of eindejaarsuitkering

Vooralsnog is de SVB uitgegaan van een bewuste keuze die bij handhaving noopt tot een aanpassing van het AOW-/ANW-systeem In de situatie waarbij de periodieke maandbetaling reeds méér

² Hoge Raad der Nederlanden, 31 oktober 2014, nr 14/00873, (o a) NJ 2014/300 (ECLI NL HR 2014 3068)

bedraagt dan de beslagvrije voet over die maand, wordt automatisch de volledige jaarlijks vakantie-uitkering aan de beslaglegger afgedragen ongeacht het tijdstip waarop het beslag was gelegd.

Louter wets- of taaltechnische noot³.

Artikel I, onderdeel G van het wetsvoorstel (art. 475c RV)

In dit onderdeel worden de (huidige 8) inkomensbestanddelen waaraan art. 475c RV een beslagvrije voet verbindt, enerzijds uitgebreid met het resultaat uit overige werkzaamheden, winst uit onderneming en een tegemoetkoming in de zin van de AWIR met uitzondering van de kinderopvangtoeslag (onderdelen i, j en k). Anderzijds opnieuw in een andere volgorde opgesomd die de volgorde aangeeft waarin in beginsel beslag moet worden gelegd. De ratio van de toevoegingen van het resultaat uit overige werkzaamheden en winst uit onderneming ontgaat de SVB omdat dit niet impliceert, maar wel suggereert alsof ook op dergelijke inkomsten (derden)beslag gelegd zou kunnen worden. Deze inkomens worden in het vierde lid van art. 475da weliswaar eveneens als zodanig gekwalificeerd maar, behoren evenwel doorgaans niet tot de in het tweede en derde lid bedoelde periodieke betalingen. Indien winst al periodiek wordt uitbetaald zoals in de MvT gememoreerd, zal de ondernemer als schuldenaar daar zijn schuldeiser of diens deurwaarder niet van op de hoogte brengen of de winst voortaan niet langer met periodieke betalingen uitkeren. De SVB onderkent dat ook ondernemers en ZZP'ers die daarnaast geen periodiek loon-of uitkering ontvangen een beslagvrij inkomen behoeven maar daarbij volstaat de huidige procedure dat zij zich dan kunnen wenden tot de kantonrechter.

De toevoeging van onderdeel i aan art. 475c, lid 1 kan derhalve vervallen. De toevoeging van onderdeel j dient ook te vervallen omdat winst uit onderneming is uitgesloten van het (eigen niet fiscale) begrip "belastbaar inkomen in de zin van art. 475ab waarvan de beslagvrije voet wordt afgeleid. Dat bestaat immers slechts uit belastbaar loon (afd. 3.3), het belastbaar resultaat uit overige werkzaamheden (afd. 3.4) en de belastbare periodieke uitkeringen en verstrekkingen (afd. 3.5), maar niet tevens uit winst (afd. 3.2 van de Wet IB 2001). Bovendien pleit daarvoor ook het volgende.

De relevante draagkracht bestaat uit het verschil tussen de beslagvrije voet van de schuldenaar en het voor beslag vatbare periodieke inkomen dat beslagen wordt. De SVB heeft begrepen dat de vereenvoudiging er mede uit zou bestaan dat het voor beslag vatbare (belastbare) inkomen van de schuldenaar (en eventuele partner) uit de polisadministratie moeten kunnen worden afgeleid. Dit is niet langer mogelijk als ook niet in de polisadministratie zichtbare inkomensbronnen van belang worden. Daartoe behoren niet alleen bijvoorbeeld buitenlandse pensioenen, maar ook met name de hier toegevoegde winst uit onderneming en het resultaat uit overige werkzaamheden. Dat is verwarrend omdat volgens art. 475ab bedoeld resultaat wel, maar de winst (afdeling 3.2 van de Wet op de IB 2001) niet behoort tot het daar afwijkend gedefinieerde begrip "belastbaar inkomen" (overeenkomstig de afdelingen 3.3 tot en met 3.5 van de Wet op de IB 2001). De SVB pleit voor een optimale harmonisatie van de (som van de) inkomsten waaraan een beslagvrije voet is verbonden en het inkomen dat uitgangspunt vormt voor de berekening van de hoogte van de beslagvrije voet.

De vaststelling van deze toegevoegde "nieuwe" inkomensbronnen van ondernemers en de schuldenaren onder de ruim 1 miljoen ZZP'ers, kan veelal geen betrekking hebben op de actuele financiële situatie die wel de relevante (huidige) draagkracht bepaalt omdat doorgaans geverifieerde actuele gegevens (van na de laatste AWW) zullen ontbreken. Het uitgaan van een schatting aan de

³ Het niet aaneen schrijven van "voor zover" is in overeenstemming met de Spellingswet sinds 2005. Ter wille van de uniformiteit binnen de zelfde wet, wordt aanbevolen de oude spelling van de term "voorzover" waarmee het zelfde is bedoeld ook elders te vervangen, en wel in de artikelen 4, leden 2 (2 x) en 6, onder c, 56, lid 1, 100, lid 1, 108, lid 1, 800, lid 1, 812, lid 2, 815, lid 1 onder zowel a, b als c, 820, lid 4, 827, lid 2, 988, lid 2, 1036, lid 1, 1046, lid 2, 1052, lid 5 (2 x), 1061, 1061e, 1061j, 1061k, 1065, leden 5 en 6, 1067 (2x), 1071, 1072a, 1072b, leden 1 (2x) en 4, 1075, lid 3 en 1076, leden 5 en 7.

hand van historische (en toen nog positievere ervaringsgegevens) zegt niets over de draagkracht in het heden als de schuldaflossing aan de orde is. Het risico van geschillen en discussie en een aanspraak op de hardheidsclausule is reëel. Voor zover de vaststelling van de beslagvrije voet er eenvoudiger op wordt geldt dat niet voor de feitelijk relevante vaststelling van de draagkracht. De SVB-medewerkers die de draagkracht moeten (kunnen) vaststellen, zijn momenteel (nog) niet geoutilleerd om een zeer specialistische beoordeling te maken aan de hand van de gecompliceerde voorschriften in (o a) Afdeling 3.3 tot en met 3.5 van de Wet op de IB 2001.

Ten slotte wordt in de nieuwe leden 2 tot en met 4 een volgorde voorgeschreven waarin op de diverse inkomensbronnen mag worden verhaald en waarop uitzonderingen mogelijk zijn. De SVB beveelt aan om hier nieuwe termen zoals "verhaalt" te vermijden en de term "verhaalt" uit oogpunt van eenduidigheid te vervangen door "legt beslag op". Aangezien het handelt om een deurwaarder ook hier ontbreekt duidelijkheid of het zelfde daarmee ook geldt voor andere rechtspersonen die (anders dan in de rol van werkgever) buiten een gerechtsdeurwaarder om kunnen innen door verrekening, of via een vereenvoudigd derdenbeslag of een IW 1990-vordering.

De SVB gaat ervan uit dat een AOW-pensioen niet valt onder onderdeel f (pensioenen) maar onder onderdeel a. Evenals bijvoorbeeld een ANW- of UWV-uitkering maar anders dan een WUVO-uitkering. Dat betekent dat een toename verwacht kan worden van door de SVB uit te voeren derdenbeslagen die in de oude situatie bij een pensioenfonds of een werkgever zouden zijn gelegd omdat de schuldenaar daar een hoger inkomen ontvangt en het beslag daardoor sneller en efficiënter kan plaatsvinden. Lid 3 staat weliswaar afwijkingen toe maar die zijn afhankelijk van de "gehoudenheid om onder meerdere derden beslag te leggen om tot incasso van een bedrag tot aan de geldende beslagvrije voet te komen". Nog afgezien dat niet duidelijk is wat wordt bedoeld met "een bedrag" bestaat een dergelijke gehoudenheid evenwel niet.

Nog afgezien van de wellicht daarmee gepaard gaande toename van het aantal onder haar gelegde derdenbeslagen, is de SVB ook om andere redenen geen voorstander van een dergelijke volgorde, de rest van het met de nieuwe leden 2 tot en met 4 beoogde systeem en de uitzonderingen daarop. Het vergt een extra beoordeling en elke conclusie kan makkelijk leiden tot een discussie, dispuut of executiegeding. Met name over vragen als of een beslag, dat (achteraf gezien) afwijkt van de voorgeschreven volgorde, wel rechtsgeldig is, door een derde-beslagene wel mag of mocht worden geaccepteerd en uitgevoerd dan wel al dan niet met terugwerkende kracht moet worden gecorrigeerd, herroepen of teruggedraaid. Dit met alle kosten van het beslag en voor de derde-beslagene en de discussies over de aansprakelijkheid daarvoor van dien. De SVB pleit er daarom voor om het huidige systeem te handhaven waarbij de beslagvrije voet wordt verlaagd met het niet beslagen overige voor beslag vatbare inkomen.

Artikel I, onderdeel H van het wetsvoorstel (art. 475d RV)

art 475d, lid 1

Het nieuwe eerste lid schrijft voor dat gebruik wordt gemaakt van het laatst bij de deurwaarder bekende belastbaar maandinkomen van de schuldenaar en een eventuele persoon die als echtgenoot van de schuldenaar kan worden aangemerkt. Bij de definitie is al opgemerkt dat dit iets anders is dan het bij de polisadministratie raadpleegbare belastbare loon" waarop de toelichting (bij 3.9) ingaat. De betekenis van de in dit lid driemaal gehanteerde zinsnede "gebruik maken van het belastbaar (partner) inkomen" is onduidelijk. De SVB geeft in overweging om concreter aan te geven dat een bepaald (relevant) inkomen over een bepaalde periode het uitgangspunt vormt voor de berekening "overeenkomstig artikel 475da". Uit de redactie van dit lid in samenhang met de definitie in art. 475ab begrijpt de SVB dat bij de berekening van de beslagvrije voet de - wel (als onderdeel j van lid 1) aan artikel 475c toegevoegde - "winst uit onderneming" geen rol speelt. De SVB stelt voor

om de tegenstrijdige suggestie bij punt 7 van de toelichting die deze conclusie lijkt tegen te spreken in lijn te brengen.

Waar in de bestaande situatie de beslagvrije voet onafhankelijk is van het (gezamenlijke) al dan niet belastbare inkomen, is nu eerst een inkomensonderzoek nodig om de beslagvrije voet te kunnen bepalen. Zoals bij onderdeel G al was aangegeven, is (de berekening van) de beslagvrije voet ten opzichte van de huidige situatie in zoverre dus niet vereenvoudigd en een beoordeling aan de hand van de voorschriften van o.a. afdeling 3.3 tot en met 3.5 van de Wet op de IB zeer gecompliceerd en specialistisch. Het wetsontwerp leidt dan ook niet tot winst als er ook relevante inkomsten zijn die niet als belastbaar loon of (pensioen)uitkering in de polisadministratie raadpleegbaar zijn, zoals een buitenlands (pensioen)inkomen of het belastbare resultaat uit overige werkzaamheden van bijvoorbeeld een ZZP'er die niet gekozen heeft voor de fiscale opting-in. Het nu ook betrekken van dergelijke andere inkomsten dan periodieke betalingen van loon of een (pensioen-, lijfrente- of andere) uitkering zal naar verwachting snel leiden tot een dispuut over de feitelijk beschikbare aflossingscapaciteit om in het heden schulden te betalen, dus in de actuele financiële situatie. De complicatie zit hem daarin dat dergelijke inkomsten zich doorgaans slechts laten kwantificeren over historische tijdvakken zoals aan de hand van een laatste jaarrekening.

art 475d, lid 2

Het tweede lid ziet op de leefsituatie die gehanteerd moet worden bij de vaststelling van de beslagvrije voet. De SVB raadt af om het antwoord op de vraag of de schuldenaar al dan niet alleenstaande is, hier ineens afhankelijk te stellen van een ander criterium - de Basisregistratie personen (BRP) - dan bij de definities in art. 475ab (nieuw). In de BRP is weliswaar opgenomen of de schuldenaar gehuwd is of een geregistreerd partnerschap is aangegaan. Maar dat zegt niets over de leefsituatie, en al helemaal niets over buiten Nederland wonende, althans niet met een eigen woonadres in de BRP geregistreerde, schuldenaren. Ondanks een huwelijkse staat volgens de BRP kan er sprake zijn van duurzaam gescheiden leven of van het (met een ander) zonder geregistreerd partnerschap voeren van een gezamenlijke huishouding in de zin van de Participatiewet. Op grond van het (nieuwe) artikel 475ab was juist het criterium om ook voor de toepassing van art. 475d (nieuw) rekening te houden met een (al dan niet huwelijks- of geregistreerde) partner(inkomen). Dit tweede (nieuwe) "BRP"-criterium voor hetzelfde wijkt derhalve daarvan af en komt daarmee in strijd.

Verder vraagt de SVB zich af of de hier genoemde bevoegdheid zich inderdaad beperkt tot een (gerechts-, belasting- en gemeente?) deurwaarder of eveneens dient toe te komen aan andere (rechts)personen die bevoegd zijn om met verrekening, het leggen van beslag of een overheidsvordering en zelf (althans buiten een gerechtsdeurwaarder om) in termijnen te innen met inachtneming van de beslagvrije voet.

art 475d, leden 3 en 4 (beslagvrije voet in beginsel jaarlijks herberekenen)

Voor zover er voor de vaststelling van de nieuwe beslagvrije voet minder gegevens nodig zijn, leidt dat vermindering van de administratieve lastendruk. Evenwel zijn die gegevens volgens het wetsvoorstel vaker nodig omdat de beslagvrije voet nu minimaal jaarlijks moet worden herberekend.

De SVB juicht een maatregel toe die voorkomt dat bij langlopende beslagen geen indexeringen plaatsvindt van de beslagvrije voet. Dat schuldeisers daardoor jarenlang 100% in plaats van 10% toucheren van de conjuncturele verhogingen van de bijstandsbedragen, ziet de SVB als een van de belangrijke oorzaken van de toegenomen schuldenproblematiek. Echter de voorgestelde maatregel leidt ook tot een aanzienlijke toename van werkzaamheden. De SVB zal voortaan niet alleen als crediteur maar ook als "grote" derde-beslagene jaarlijks wordt overvallen met een grote hoeveelheid aanpassingen van de beslagvrije voet die zij als derde-beslagene heeft te hanteren. Het opnieuw vaststellen van de beslagvrije voet leidt naar verwachting in verreweg de meeste gevallen slechts tot

een conjuncturele aanpassing achteraf. Een arbeidsintensieve (handmatige) correctie met terugwerkende kracht voor een relatief gering bedrag is ongewenst. In dat licht meent de SVB dat overweging verdient om uit te kijken naar de mogelijkheden die conjuncturele aanpassing van de beslagvrije voet langs geautomatiseerde weg, en daardoor tijdig, mogelijk maakt. Bijvoorbeeld aan de hand van een bepaalde, krachtens de wet vastgestelde indexfactor waarmee van rechtswege ook jaarlijks de alimentatietarieven worden aangepast. Deze variant heeft de SVB niet meegenomen bij de inschatting van de impact in deze uitvoeringstoets.

De toename van administratieve druk voor de beslaglegger en de derde-beslagene beperkt zich daardoor slechts nog tot de situaties waarbij aan de beslaglegger structurele wijzigingen in de situatie of de relevante gegevens bekend zijn geraakt of gemaakt.

Ten slotte pleit de SVB er voor om de verplichting tot het jaarlijks herberekenen van de beslagvrije voet niet voor te behouden maar ook niet te beperken tot de "innende deurwaarder". Volgens de toelichting (onderdeel E, definities in art. 475ab) zou deze te allen tijde bevoegd en verantwoordelijk zijn voor de vaststelling van de beslagvrije voet. De SVB pleit er voor om deze bevoegdheid, verantwoordelijkheid en verplichting slechts aan de "innende deurwaarder" te geven als die ook daadwerkelijk int (zie ook de opmerkingen bij artikelen 475ab en 478, lid 2). In andere gevallen dienen de bevoegdheid, verantwoordelijkheid en verplichting toe te komen en opgelegd te worden aan de schuldeiser die anderszins int (bij wijze van verrekening, een IW 1990-vordering of vereenvoudigd beslag).

Uit het vijfde lid van art. 475d (nieuw) begrijpt de SVB dat kennelijk is beoogd om de huidige op grond van tuchtrechtspraak gangbaar geworden terugwerkende kracht van een verhoging van de beslagvrije voet te beperken. Onduidelijk is, wanneer de hier bedoelde verplichting dan wél geacht moet worden te zijn ontstaan in de bij onderdeel b van lid 4 bedoelde situatie. Indien die leidt tot een verlaging van de beslagvrije voet, is onduidelijk wanneer die verlaging ingaat.

Artikel I, onderdeel I van het wetsvoorstel (artt. 475da en 475db RV)

art 475da (nieuw)

In lid 2 van dit nieuwe artikel wordt o.a. een rekenformule geïntroduceerd waarmee de nieuwe - voortaan inkomensafhankelijke - beslagvrije voet moet worden berekend. De SVB meent dat in de formules door verkeerde plaatsing van haken de bedoelde grootheid $(C-S)/12$ is vervangen door de volstrekt andere uitkomst van $C-(S/12)$. De zinsnede "hij als zodanig kan worden aangemerkt" in de definitie van de factor C is taalkundig niet juist en onduidelijk. Het woord "hij" kan slaan op meerdere personen en "zodanig" kan slaan op meerdere zaken. De zinsnede zou beter kunnen luiden "de schuldenaar overeenkomstig artikel 475ab als echtgenoot wordt aangemerkt". Daardoor vallen niet gehuwde of geregistreerde (dan wel duurzaam gescheiden levende) schuldenaren, die op grond van een gezamenlijke huishouding met een andere ongehuwde eveneens als gehuwde gelden voor (o.a.) de Participatiewet, niet onbedoeld buiten het zelfde regime.

Voorgesteld wordt om in lid 5 (behalve ook hier de term "echtgenoot of geregistreerde partner") het woord "enkel" te vervangen door "uitsluitend" en de bepaling te verduidelijken. Zo is het niet concreet hoe gehandeld dient te worden als de hogere woonkosten slechts *gedeeltelijk* met het partnerinkomen "kunnen worden opgevangen". Of geheel, maar is het inkomen van een ander soort (dan van een huwelijks- of geregistreerde) partner?

art 475db (nieuw)

Voorgesteld wordt om "vakantie-aanspraak" te laten vervallen omdat dit ten onrechte de suggestie wekt dat die (anders dan een eindejaars- of 13e maanduitkering) niet de status bezit van voor beslag.

vatbare vorderingen tot periodieke betaling. Subsidiar zou uit oogpunt van uniformiteit de term in elk geval vervangen moeten worden door de daarvoor in art. 475b gebezigde term “vakantie-bijslag”.

Ten onrechte stellen of suggereren de onderdeel a en b van dit nieuwe artikel:

- dat ook voor beslag vatbare vorderingen tot periodieke betalingen (met vakantie-aanspraak) worden gegeneerd bij de onder de letter i en j van art. 475c, lid 1 opgenomen inkomensbronnen;
- dat ook op deze bronnen bestuursrechtelijke premie zou kunnen worden ingehouden;
- dat het inkomen van partners waarmee de schuldenaar een gezamenlijke huishouding voert, niet voor aftrek in aanmerking komt als er geen sprake is van een huwelijk of geregistreerd partnerschap.

Zoals eerder aangegeven noopt onderdeel b crediteuren die anders dan via een gerechtsdeurwaarder moeten of willen innen (met inachtneming van de beslagvrije voet) ook bij andere schuldenaren dan ondernemers en ZZP'ers alsnog de schuldenaar om informatie moeten vragen zo lang toegang tot de DBR ontbreekt en daarin gegevens ontbreken over overheidsvorderingen, verrekeningen en vereenvoudigde derdenbeslagen. In de optiek van de SVB zou gezocht moeten worden naar een snel in te voeren systeem waarbij ook rekening wordt gehouden met de daarmee gepaard gaande aflossingen in plaats van alleen met die wegens een beslag waartoe onderdeel b van art. 475db zich beperkt. Bijvoorbeeld door de term “beslag” eveneens in het nieuwe art. 475ab te definiëren en te zorgen voor harmonisering met aanpalende andere wetgeving zoals de IW 1990.

Artikel I, onderdeel J van het wetsvoorstel (art. 475e RV)

Art. 475e

De SVB begrijpt dat het argument om de beslagvrije voet (in art. 475da nieuw) inkomensafhankelijk te maken niet valide wordt geacht voor buiten Nederland wonende schuldenaren. De SVB juicht het toe dat het wetsvoorstel voortborduurde op haar wens en (experimentele) praktijk om de beslagvrije voet van deze schuldenaren ook zonder tussenkomst van de kantonrechter op een hoger bedrag dan nihil vast te stellen. De SVB is er echter geen voorstander van dat dit eveneens geldt voor de buiten Nederland wonende schuldenaren die geen enkel inzicht geven in hun vermogens- en inkomenspositie. Daarnaast is het niet uitgesloten dat de norm van 47,5% (van de bijstandsnorm) enerzijds (in landen met een hoog welvaartsniveau) een gang naar de kantonrechter noodzakelijk blijft maken. Anderzijds (in landen met een laag welvaartsniveau) kan deze gefixeerde norm leiden tot meer leefruimte dan een in Nederland wonende debiteur die wel meewerkt aan het draagkrachtonderzoek.

Waar de SVB bij volledige openheid van zaken over inkomen en vermogen (en leefsituatie) de woonlandafhankelijke norm afleidt van de met bijstandsnormen vergelijkbare objectieve normen in de Remigratiewet, haakt het wetsvoorstel aan bij de woonlandfactor van artikel 69 van de Zorgverzekeringswet. De SVB is daarvan geen voorstander omdat deze factor niet van toepassing is in woonland waarmee geen coördinatieverdrag is afgesloten of een dergelijk verdrag niet voorziet in verdragsrechten op het gebied van medische verstrekkingen.

In lid 3 wordt verwezen naar “deze woonkosten” alsof er al eerder “woonkosten” zijn aangehaald en zonder dat duidelijk is welke woonkosten exact worden bedoeld. Tevens is in dit derde lid van art. 475e niet duidelijk of de schuldenaar nu volgens de BRP of overeenkomstig de Participatiewet als echtgenoot of geregistreerde partner heeft te gelden.

Artikel I, onderdeel K van het wetsvoorstel (art. 475f RV)

Geen opmerkingen

Artikel I, onderdeel L van het wetsvoorstel (art 475fa RV)

Geen opmerkingen

Artikel I, onderdeel M van het wetsvoorstel (art 475g RV)

Art 475g RV, lid 3, onderdelen a tot en met c

In het voorgestelde nieuwe lid 3, onder c wordt van de potentiële derde-beslagene gevergd aan te geven of voor "de" periodieke betaling een beslagverbod geldt. Hieruit wordt afgeleid dat de potentiële derde-beslagene gehouden is om eerst een opgave te verstrekken van alle, dus ook de niet voor beslag vatbare, periodieke betalingen. En vervolgens om aan te geven of en in hoeverre daarbij beslagverboden gelden. De SVB verricht aan bijna alle gerechtigden op grond van de volksverzekeringen (eveneens) niet voor beslag vatbare periodieke betalingen, zoals kinderbijslag inkomensondersteuning AOW of een tegemoetkoming ANW. Haar rol als derde-beslagene zou nodeloos aanzienlijk verzaamd worden als zij inderdaad ook opgave moet doen van al deze niet voor beslag vatbare periodieke betalingen. De SVB pleit er daarom voor om het onderdeel c van lid 3 (nieuw) te laten vervallen en in het tweede lid (nieuw) "periodieke" te vervangen door "voor beslag vatbare periodieke" alsmede in het derde lid (nieuw) onder a "betalingen" door "voor beslag vatbare betalingen" en onder b "de betalingen" door "deze betalingen".

Art. 475g RV, lid 3, onderdeel e

Op grond van het huidige art 475g, lid 3 RV moet een potentiële derde-beslagene de deurwaarder die gerechtigd is beslag te leggen een opgave doen van de verschuldigde voor beslag vatbare netto periodieke betalingen "alsmede eventuele gelegde beslagen". Op grond van een redelijke wetsinterpretatie wordt momenteel in de praktijk informatie over gelegde overheidsvorderingen doorgaans ook daartoe gerekend. De SVB begrijpt dat deze praktijk nu in het voorgestelde nieuwe lid 3, onder e wordt gecodificeerd en wijst er op dat dan mogelijk ook opheffing nodig is van de kennelijke strijd daarvan met de in art. 67 van de IW 1990 en art. 67 van de AWR neergelegde geheimhoudingsplicht. Deze beoogt te voorkomen dat (ook private) schuldeisers via de door hun ingeschakelde gerechtsdeurwaarder kunnen kennisnemen van eventuele belastingschulden e d van hun debiteuren.

Art 475g RV, lid 3, onderdeel g

Naar het oordeel van de SVB leidt het voorgestelde onderdeel g van lid 3 (nieuw) tot een nodeloze extra inspanningsverplichting voor een potentiële derde-beslagene, zonder dat dit leidt tot extra relevante informatie voor nieuwe potentiële beslagleggers. Dat geldt voor beide - in het voorstel niet onderscheiden maar volstrekt verschillende - situaties waarbij sprake is van "inhouding in verband met de inning van bestuursrechtelijke premie". Artikel 18f ZVW ziet immers enerzijds op een beslag-inhouding wegens achterstallige bestuursrechtelijke premie ten behoeve van een gerechtsdeurwaarder die daarvoor beslag heeft gelegd op verzoek van het CJIB in opdracht van het Zorginstituut Nederland. Een dergelijke inhouding gaat ten laste van de aflossingscapaciteit en concurreert met andere beslagen en moeten reeds worden opgegeven op grond van onderdeel d van het nieuwe lid 3. Anderzijds regelt art. 18f ZVW ook de (bron)inhouding van actuele bestuursrechtelijke premie. Deze broninhouding gaat ten laste van de beslagvrije voet en concurreert derhalve niet met beslaginhoudingen ten laste van de aflossingscapaciteit van andere crediteuren. Omdat elke verzekeringsplichtige schuldenaar - die geen wanbetaler is - zijn reguliere nominale ZVW-premie van de beslagvrije voet moet opbrengen, leidt het verzamelen en verplicht opgeven van gegevens over een dergelijke inhouding niet tot informatie die relevant of noodzakelijk is voor de potentiële beslaglegger.

Artikel I, onderdeel N van het wetsvoorstel (art. 475ga RV)

De SVB meent dat het wetsontwerp wellicht een te ver gaande inbreuk maakt op de privacybescherming om de (al dan niet private) schuldeiser via zijn opdrachtnemer c.q. gerechtsdeurwaarder ook toegang te verschaffen tot de persoonsgegevens van personen tegen wie de executoriale titel zich niet richt en ook niet anderszins aansprakelijk zijn voor de schuld, zoals

- alle partners, dus ongeacht of er sprake is van een huwelijk, huwelijkse voorwaarden of geregistreerd partnerschap;
- alle, dus ook uitwonende en ev. gehuwde, als afhankelijk gepresenteerde kinderen.

Naar het oordeel van de SVB kan het belang van private schuldeisers bezwaarlijk rechtvaardigen dat zij al dan niet via de Basisregistratie personen (BRP) ook informatie verkrijgen over zowel geregistreerde of huwelijkspartners als (alle) kinderen van de schuldenaar. Dat wil volgens de voorgestelde formulering zeggen: ongeacht of er sprake is van een huwelijksgemeenschap of duurzaam gescheiden leven en ongeacht of het om een uitwonend kind gaat die mogelijk zelf een gezin en schulden heeft (en mogelijk om die reden als afhankelijk wordt gepresenteerd). Bovendien acht de SVB het gevaar dat dergelijke informatie ook opgeslagen of verwerkt wordt ten behoeve van de commerciële incassopraktijk (die de meeste gerechtsdeurwaarderskantoren eveneens uitoefenen) verre van ondenkbeeldig. Dat kan leiden tot een ongewenste concurrentievervalsing ten opzichte van de rest van de incassobranche die deze inzage bij de BRP niet heeft.

Daarnaast volgt de SVB niet de presumptie in de toelichting, dat via de BRP gegevens zouden kunnen worden verkregen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat ook niet gehuwde of geregistreerde partners niettemin als gehuwd in de zin van de Participatiewet hebben te gelden.

Art. 475gb en 475 gc

Hetgeen is opgemerkt bij artikel 475ga ten aanzien van de verstrekking en privacy van persoonsgegevens geldt ook voor inkomensgegevens en het gebruik van het burgerservicenummer van de geregistreerde of huwelijkspartner en kinderen van de schuldenaar. Ook deze gegevens zijn nimmer verstrekt of aangelegd met als doel om de schuldeiser te faciliteren, dus om ook zonder diens toestemming gebruikt te worden tegen de persoon van wie de persoonsgegevens zijn. Naar het oordeel van de SVB ontbreekt bij beide artikelen de mogelijkheid om ook zonder medewerking van de debiteur de zelfde informatie te verkrijgen ten aanzien van de niet gehuwde of geregistreerde partner waarmee de debiteur volgens de termen van (o.a.) de Participatiewet als gehuwd wordt beschouwd.

Artikel I, onderdeel O van het wetsvoorstel (art. 475i RV)

Art. 475i, lid 4

De SVB begrijpt dat de gerechtsdeurwaarder met een later gelegd beslag zich overeenkomstig de huidige bestuursregels van de KBvG dient te conformeren aan de beslagvrije voet die was vastgesteld door de collega-gerechtsdeurwaarder met een ouder beslag. Waarom de gerechtsdeurwaarder met het later gelegd beslag op grond van het vierde lid de beslagvrije voet moet opvragen en nogmaals moet meedelen aan de schuldenaar die de beslagvrije voet al op grond van het derde lid vernomen heeft van de andere gerechtsdeurwaarder met het oudste beslag, is onduidelijk. Bovendien is niet uitgesloten dat het oudste beslag van andere gerechtsdeurwaarder (nog op grond van het oude recht) op een andere inkomstenbron was gelegd en dus ook met een afwijkende beslagvrije voet dan op grond van het nieuwe recht zou gelden voor de "innende gerechtsdeurwaarder". Ten slotte pleit de SVB ervoor om het nieuwe vierde lid ook te voorzien van bepalingen die soortgelijke regels stellen voor de samenloop tussen het beslag en een eerdere aangevangen overheidsvordering ex. IW 1990 dan wel een eigen of pseudoverrekening.

Artikel I, onderdeel P van het wetsvoorstel (art 478 RV)

In lid 1 van art 478 RV wordt de (taalkundig wat ongelukkige maar kennelijk niet vervangbare) term "geexecuteerde" vervangen door het begrip "schuldenaar". In overweging wordt gegeven dat om de zelfde redenen dan ook in art 475i te doen. In het zelfde lid wordt de voorgenomen introductie van de formulering "int de innende deurwaarder voor de gezamenlijke deurwaarders" afgeraden. Taalkundig is er immers geen innende deurwaarder als die niet int. Met verwijzing naar de opmerkingen bij de definities van art. 475ab, pleit de SVB voor handhaving van de rest van de oude formulering van art 478, lid 1. Dat kan nu de "gezamenlijke beslagleggers" is vervangen door "gezamenlijke deurwaarders".

In onderdeel 2 wordt een nieuw lid 2 geïntroduceerd. Het gebruik daarin van het woord "deze" (beslaglegger) is onjuist omdat er niet eerder over een beslaglegger is gerept. Volgens de toelichting wordt hier een oplossing gepresenteerd voor de situatie waarbij een bestuursorgaan vereenvoudigd beslag heeft gelegd wegens een preferente vordering vóórdát een gerechtsdeurwaarder beslag legt.

De SVB begrijpt dat de plaats van de inning (slechts) in die situatie ineens wordt geregeerd door het verschil in preferentie en niet langer uitsluitend door het ouderdomsverschil tussen de beslagen. Volgens de toelichting zou anders de gerechtsdeurwaarder met het opvolgende maar niet oudste beslag wel moeten innen maar niet kunnen verdelen maar alles moeten afdragen aan de andere beslaglegger wegens de (hogere) preferentie van diens vordering. De SVB ziet niet in waarom deze problematiek anders zou zijn indien het vereenvoudigde beslag wegens de preferente vordering niet het oudste beslag zou zijn. In die situatie is het tweede lid (nieuw) kennelijk niet van toepassing maar komt het ongewenst voor dat de schuldeiser met het oudste beslag het kostenrisico moet blijven dragen van de inning door zijn gerechtsdeurwaarder met het oudste beslag die mogelijk nog vele jaren of voorgoed de geïnde bedragen alsnog moet blijven afstaan aan het bestuursorgaan met de preferente vordering.

In overweging wordt dan ook gegeven om het eerste lid slechts te laten gelden voor een samenloop tussen (slechts door gerechtsdeurwaarders) gelegde executoriale beslagen wegens gelijkwaardige vorderingen. Is er sprake van een overheidsvordering op basis van de IW-1990 of een (vereenvoudigd) beslag door een gemeente- of belastingdeurwaarder dan wel een bestuursorgaan wegens een preferente vordering, dan behoudt of verkrijgt de inning daarvan voorrang.

De SVB stelt verder vast dat behalve met het expliciete onderscheid tussen de onderdelen d en e van lid 3 van het (nieuwe) artikel 475g met de (aanvankelijk) beoogde aanpassing van artikel 478 RV in elk geval ook nog eens wordt verduidelijkt, dat het - bij de vraag wie er int - slechts gaat om beslagen en niet tevens om een al dan niet van hogere rang zijnde (overheids)vordering op grond van de Invorderingswet IW-1990, die op grond van jurisprudentie niet valt onder het begrip executoriaal beslag in de zin van RV.

Ook concludeert de SVB dat het nieuwe artikel art 478 nog steeds niet aangeeft wie er int in de situatie waarbij

- het vereenvoudigd beslag niet het oudste is,
- het vereenvoudigd beslag wel het oudste beslag is, maar niet preferent is (alimentatiebeslag LBIO), dan wel niet geheel preferent (zoals de in de sociale zekerheid veel voor komende combinatie van boete- en terugvordering),
- er samenloop is tussen een beslag en een al dan niet latere of al dan niet preferente overheidsvordering op grond van de IW 1990

De SVB staat niet alleen bij de vraag waarom de inning van een niet preferente vordering van een parkeerboete of rioolrecht, louter omdat die kan worden verricht op basis van de IW 1990, reeds daardoor voorrang verkrijgt en behoudt op een beslag wegens de inning van een preferente

terugvordering op grond van de socialezekerheidswetten. Dat terwijl zelfs een eveneens op de IW-1990 gebaseerde preferente vordering van rijksbelastingen nog moet wijken voor de inning van die zelfde socialezekerheidsvordering als die niet door beslag maar door verrekening kan worden geïnd. De SVB stelt voor om deze problematiek te bezien in samenhang met het instrument pseudoverrekening in de socialezekerheidswetten, dat voorrang dient te krijgen op andere incassomaatregelen zoals (vereenvoudigd) derdenbeslag. Het doel van die voorrang (kostenbeperking) wordt immers ook bij een preferente socialezekerheidsvordering gefrustreerd door een later beslag wegens een privaatrechtelijke schuld die niet preferent is. De SVB blijft daar graag over mee denken.

Afgezien van het feit dat in onderdeel 3 het lidwoord “de” niet behoort te worden mee-ervangen, wordt voorgesteld deze aanpassing te laten vervallen aangezien het niet altijd de innende deurwaarder is die int of het oudste beslag heeft, zoals hiervoor en bij artikel 475ab is uiteengezet.

Bijlage 2. Overzicht eenmalige en structurele uitvoeringskosten

Enmalige invoeringskosten 2017	Uren	Prijs (€)	Totaal (€)
Aanpassen systemen en gegevensuitwisseling ⁴	717	€ 94	€ 67.398
Aanpassen werkinstructies	200	€ 94	€ 18.800
Ontwikkelen/aanpassen Wizard en klantproducten	270	€ 94	€ 25.380
Inbreng gebruikers/testen	176	€ 69	€ 12.144
Ontwikkelen en verzorgen opleiding	220	€ 80	€ 17.600
Volgen opleiding	700	€ 69	€ 48.300
Totaal (afgerond)			€ 190.000

Enmalige uitvoeringskosten 2017	Aantal	Normtijd (uren)	Prijs (€/uur)	Totaal (€)
Verwerken reacties op vooraankondiging	530	0,12	€ 69	€ 4.388
Herberekening aflossingscapaciteit	3.500	0,5	€ 69	€ 120.750
Afhandeling bezwaarzaken herberekening	350	6,0	€ 69	€ 144.900
Verwerken nieuwe beslagvrije voet beslagleggingen	15.000	0,2	€ 69	€ 207.000
Afhandelen beroepszaken herberekeningen	35	6,0	€ 94	€ 19.740
Totaal (afgerond)				€ 500.000

Structurele kosten 2018 ev.	Aantal	Normtijd (uren)	Prijs (€/uur)	Totaal (€)
Verwerken jaarlijkse aanpassing beslagvrije voet	15.000 derdenbeslagen	0,2	€ 69	€ 207.000
Besparing eenvoudiger vaststelling aflossingscapaciteit	3.500 vorderingen	-/- 0,167	€ 69	-/- € 40.330
Verwachte extra derdenbeslagen als gevolg van verplichte volgorde.	Nog niet te bepalen. Stelpost.			€ 50.000
Totaal (afgerond)				€ 220.000

⁴ Over de aanpassing van de uitwisseling met de Stichting Netwerk Gerechtsdeurwaarders is de SVB nog in overleg met de Stichting. Vooralsnog is een stelpost van 500 uur hiervoor opgenomen.